

Προσφάτως το ελληνικό κοινό είχε την ευκαιρία να δει την ταινία του James Mangold, Ford v Ferrari, με τον αρκετά αποτυχημένο Ελληνικό τίτλο «Κόντρα σε όλα». Ακόμα πιο πρόσφατα η ταινία κέρδισε τρεις υποψηφιότητες για το χρυσό αγαλματίδιο, στις κατηγορίες Καλύτερη ταινία, Μοντάζ και Ηχητικά εφέ. Αποτελεί μια δραματοποιημένη αφήγηση για την περίφημη διαμάχη ανάμεσα σε δυο προσωπικότητες του τετράτροχου κόσμου της δεκαετίας του ’60, αλλά και δυο ολότελα διαφορετικώ ν σχολώ ν αυτοκίνησης.

Ο Henry Ford II ο εγγονός του εμβληματικού και ιδιόρρυθμου ιδρυτή της ομώνυμης αυτοκινητοβιομηχανίας και ο Enzo Ferrari, ο μοναδικός Commendatore. Σημείο τελικής σύγκρουσης, κατά το περιεχόμενο της ταινίας, κάτι σαν το O.K. Corral του παγκόσμιου μότορσπορ, ήταν η 34η διοργάνωση των περίφημων 24 ωρών του Le Man.

Τρία χρόνια πριν είχε κυκλοφορήσει ένα ντοκυμαντέρ των Adam Carolla, Nate Adams, με τίτλο The 24 hour war. Αν παιζόταν στις Ελληνικές αίθουσες, μπορεί να είχε τίτλο «Πόλεμος στην άσφαλτο». Τότε, λοιπόν, με την ευκαιρία της τρόπον τινά. αναβίωσης της μάχης ανάμεσα στις δυο μάρκες, στην 84η οργάνωση του 24ωρου αγώνα, μισό αιώνα μετά τον περίφημο αγώνα του ’66, δόθηκε η αντίστοιχη προβολή.

Μόνο που δεν ήταν ακριβώς έτσι. Το 1966 το GT 40 MK II και η 330 P3 πολεμούσαν για την πρώτη θέση της γενικής κατάταξης. Το 2016, το GT του μπλέ οβάλ και η 488 GTE από το Maranello, μπήκαν με το ζόρι στην 20άδα, 44 γύρους πίσω από τα LMP 1 και 14 πίσω από τα LMP 2. Ασφαλώς και είχαν μια σπουδαία μονομαχία μεταξύ τους και μια αντίστοιχη κούρσα αλλά ήταν επιπέδου κατηγορίας και όχι γενικής. Έπρεπε όμως να στηθεί και το εμπορικό κομμάτι. Για αυτό και η αντίστοιχη προβολή.

Θύμιζε, κάπως, την συμπεριφορά ημεδαπού τινός αγωνιζομένου ο οποίος δεν συστήνεται με το όνομά του, αλλά ως ο Έλληνας που κέρδισε σε αγώνα του εξωτερικού. Υπονοώντας νίκη

σε κατηγορία, αναμφίβολα μοναδική επίδοση, αλλά η περιφορά του λόγου ήταν παραχάραξη της πραγματικότητας.

Όπως και να ΄χε, στην μισή δεκαετία του ’60, τα κόκκινα οχήματα του Enzo δέσποζαν στην κοιλάδα της Σάρτρης. Έξι συνεχείς νίκες από το ’60 έως και το ’65, ενώ από το ’66 έως και το ’69, ήταν η σειρά των GT 40 να μην αφήσουν κανένα περιθώριο. Έκτοτε κανένα από τα δυο εργοστάσια δεν ξανακέρδισε. Έτσι το ’66 ήταν το σημείο αλλαγής. Διαθέτοντας πακτωλούς δολαρίων, για έρευνα και εξέλιξη, αξιόπιστους επτάλιτρους κινητήρες και σκληρή δουλειά η ομάδα του Carroll Shelby ταξίδεψε στην Γαλλία με έναν μόνον σκοπό. Τον θρίαμβο.

Η επιθυμία του αφεντικού ήταν η αδιαμφισβήτητη επικράτηση στην αυλή του Enzo. Είχε προηγηθεί και η αποτυχημένη απόπειρα εξαγοράς της Ferrari, από την Ford που απ’ ότι φαίνεται, ο πανούργος Ιταλός την είχε χρησιμοποιήσει ώστε να αποσπάσει περισσότερα χρήματα από τον Fiat του L’ avocatto, συνεπώς υπήρχε και το προσωπικό στοιχείο.

Όλα αυτά περιγράφουν τόσο η ταινία όσο και το ντοκυμαντέρ. Για το ένα τέταρτο του εκατομμυρίου θεατών που βρέθηκαν εκείνο το Σαββατοκύριακο 18 και 19 Ιουνίου του ’66 στο Le Man. Για την πρώτη τηλεοπτική κάλυψη του αγώνα, για τις συμμετοχές που περιελάμβαναν την αφρόκρεμα του παγκόσμιου μότορσπορ.

Στο ντοκυμαντέρ δίνεται μια έμφαση στην ιστορία των δυο ομάδων, περιγράφονται οι μεγάλες διαφορές που τις χαρακτηρίζουν. Η Ford είναι ένας γίγαντας της αυτοκίνησης που δεν την ενδιαφέρουν οι αγώνες, η Ferrari ένα μικρό εργοστάσιο που παράγει και πουλά αυτοκίνητα μόνον για να έχει έσοδα ώστε να μπορεί να συμμετέχει και να κερδίζει αγώνες. Μιλούν πολλοί συντελεστές εκείνης της εποχής, όπως οι Charlie Agapiou, Mario Andretti, Bob Bondurant, Mauro Forghieri, Dan Gurney, κ.α.

Στην ταινία η αφήγηση ξεκινά κάποια χρόνια νωρίτερα και περιγράφεται η σύγκρουση ανάμεσα στους δυο προπάτορες της αυτοκίνησης ενώ δίνεται ιδιαίτερη βαρύτητα στους ρόλους του Carroll Shelby και του Βρετανού Ken Miles. Κι’ ενώ υπάρχει μια σχετική ομοιότητα ανάμεσα στον Christian Bale και τον Miles, ο Matt Damon δεν έχει καμιά φυσιογνωμική σχέση με τον Shelby.

Αντίθετα το ντοκυμαντέρ εμφανίζει τον μηχανικό Phill Remington ως κυρίαρχη φιγούρα στην ομάδα του Shelby, ενώ αποκαλύπτει και το πολιτικό περιεχόμενο της διοίκησης των ομάδων, με την αποχώρηση του Surtees από την Ferrari, αλλά και την επιθυμία του Ford να διασχίσουν τα GT 40 μαζί την γραμμή του τερματισμού, πράγμα που στοίχισε την νίκη στον Ken Miles. Κι έτσι ο προικισμένος Βρετανός έφυγε πικραμένος, αφού λίγες μόλις εβδομάδες αργότερα έχασε τη ζωή του σε δοκιμές εξέλιξης στο Riverside.

Ήταν μια άλλη γενιά εκείνοι οι οδηγοί αλλά και μηχανικοί. Τόσο ο Chelby που ήταν ιπτάμενος εκπαιδευτής, όσο και ο Miles που είχε φάει τον πόλεμο και τη βία με το κουτάλι, υπηρετώντας στην πρώτη γραμμή ως αρματιστής. Ούτε είναι τυχαίο ότι ο Remington είπε ψέματα για την ηλικία του, ενώ απομνημόνευσε τον οπτικό πίνακα ώστε να κρύψει την αχρωματοψία του για να υπηρετήσει ως ιπτάμενος μηχανικός στα B-24 Liberator. Ας συμπληρωθούν οι πληροφορίες για τους πρωταγωνιστές, με τους επτά γάμους του Chelby, συν μια μεταμόσχευση καρδιάς το ’90 και μια μεταμόσχευση νεφρού το ’96.

Η κινηματογραφική εκδοχή, μας μεταφέρει επίσης πολύ έντονα το παρασκήνιο της διοίκησης της Ford. Το πόσο υποτακτικοί και κόλακες ήταν οι περί τον Ford, το πόσο δουλικός και υποχθόνιος ήταν ο νο 2 Leo Beebe, το πως φιλτράρονταν τα πάντα, μέχρι να φτάσουν από την βάση στην κορφή, το πόσο ηγεμονικός εμφανίζεται ο Henry II.

Σε κάθε περίπτωση, εκείνη η εποχή του μότορσπορ, δίνει πολύ ενδιαφέρον υλικό, ώστε με την κατάλληλη επεξεργασία ή μυθοπλασία να γίνει μια πολύ θελκτική αφήγηση για ένα πολύ ευρύτερο κοινό.